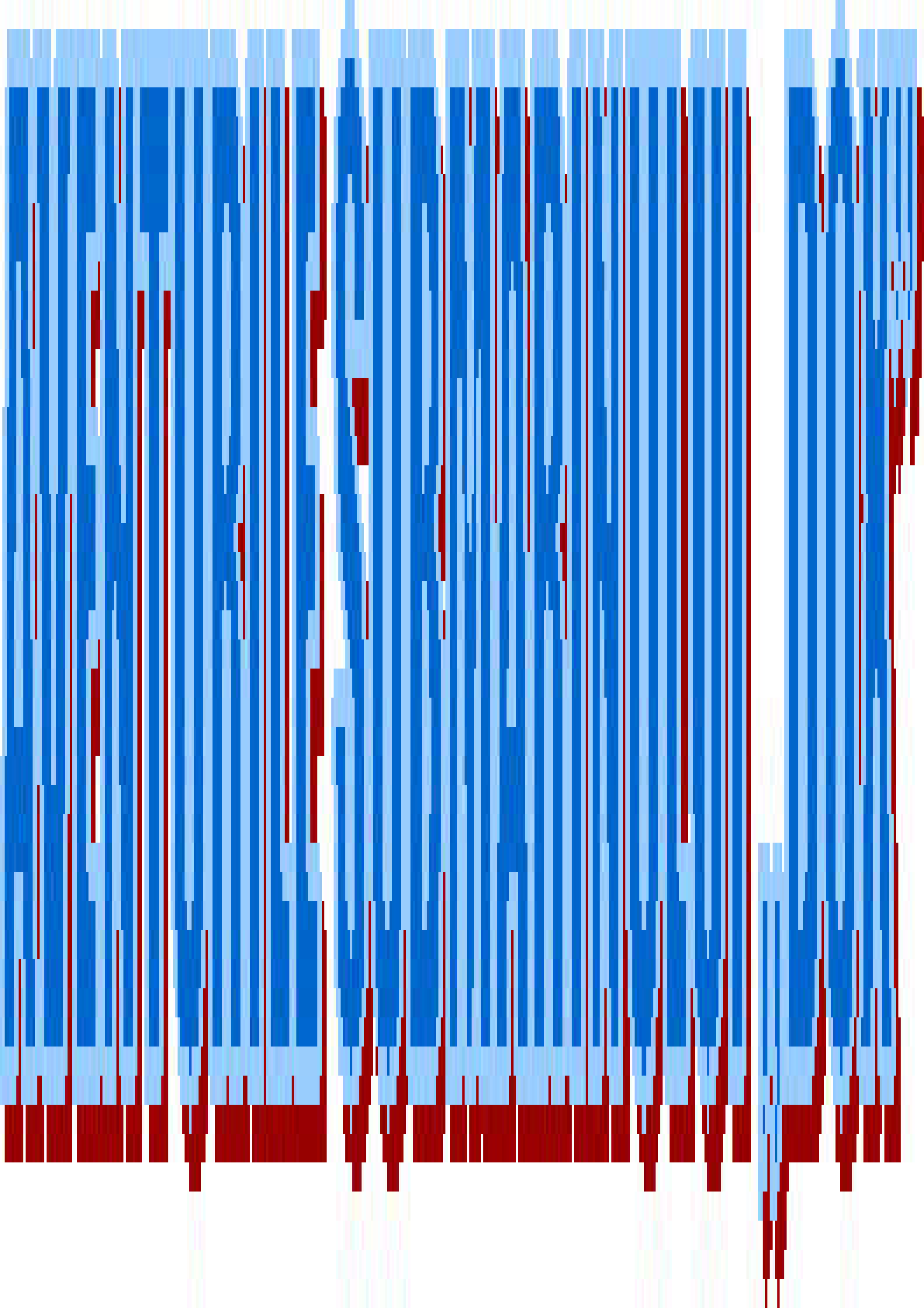

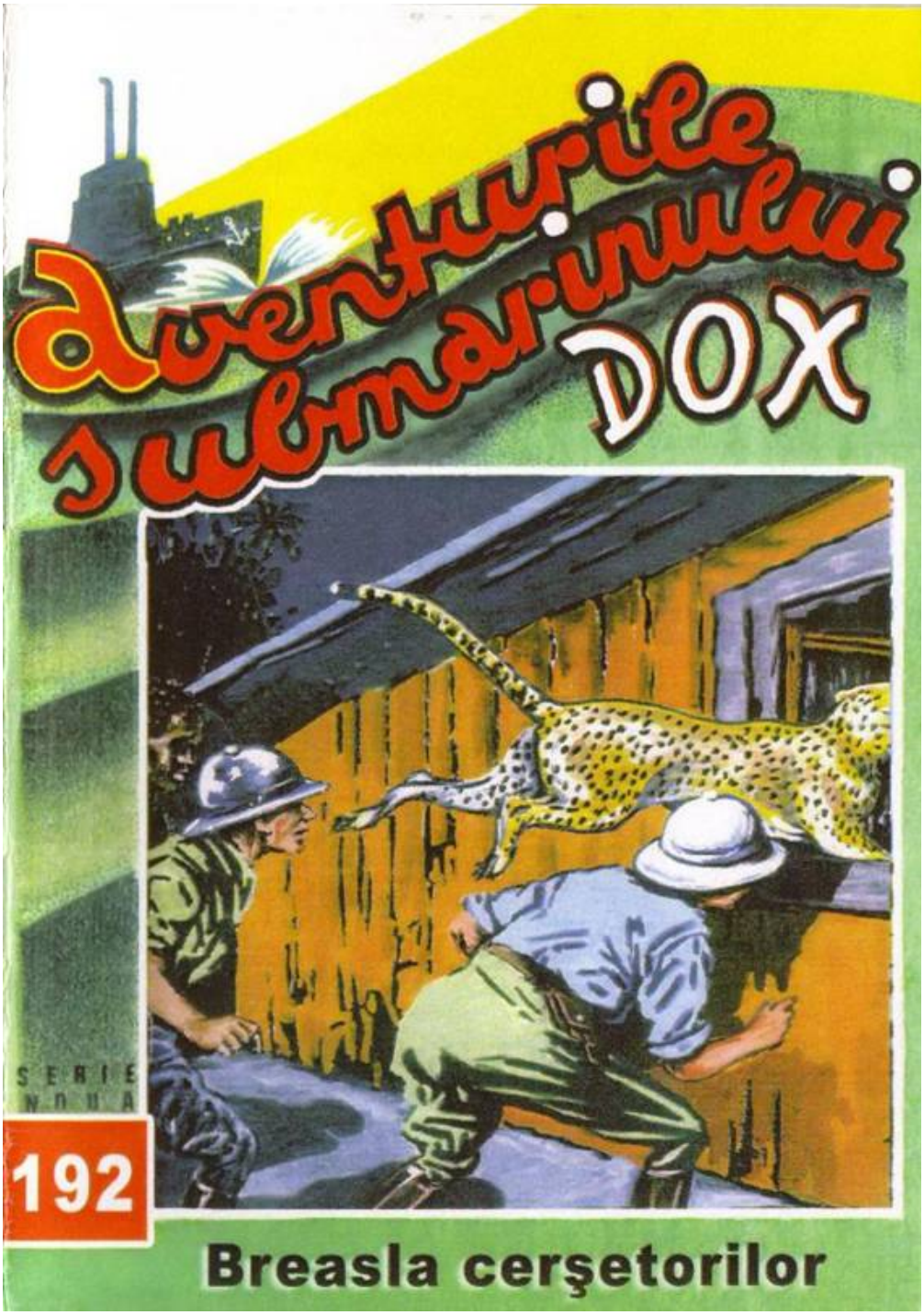
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
192
Breasla cerşetorilor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 192

BREASLA CERŞETORILOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
GROTA DIAVOLULUI

ÎN MOD NEASTEPTAT, plecarea noastră din Calcutta s-a amânat cu câteva zile. Pe când stam în ultima seară împreună cu comisarul Cherlow sărbătorind întrucâtva despărţirea noastră şi luarea de rămas bun, când comisarul Cherlow aminti de grota diavolului.

Tresărirăm. Comisarul Cherlow îşi continuă povestirea: „… şi de aceea v-aş recomanda să faceţi un popas la Nidnapur. Sunteţi acolo în trei ore cu trenul. Precis vă va interesa, trebuie să vedeţi aceste grote ale diavolului."

— După părerea indigenilor acolo stă diavolul, domnule comisar?

— Da. Şi sincer să spun şi eu m-am îngrozit puţin, când am vizitat-o. Acel urlet subteran, care începe brusc se aude ca şi cum ar răcni diavolul. Evident că eu nu cred în aşa ceva, dar nu-mi pot explica sunetele.

— Totul are o explicaţie, Mr. Cherlow. Dracul nu există. Sunetele pot fi produse de vreun curent de aer, aşa cum se întâmplă şi în alte grote.

— Am avut şi eu aceiaşi părere, dar mi-am schimbat-o după ce am vizitat mai amănunţit grota. Acum cred că acolo, în spaţiile subterane mai adânci s-ar afla un animal nedescoperit până acum. Nimeni nu îndrăzneşte să coboare mai jos.

— Ah! Acum înţeleg, zise Marian, grota este spaţioasă şi foarte lungă, aşa este?

— Da, e un adevărat labirint de coridoare, ganguri şi grote. Vizitatorilor li se arată mai ales locul unde se aude urletul dracului. Este interzis de a intra în celelalte ganguri, paznicii spun că mai mulţi oameni care s-au aventurat să afle cauza sunetelor, nu s-au mai întors.

— Devine din ce mai interesant, Mr. Cherlow. Spuneţi că au dispărut oameni? Poliţia nu a întreprins nimic?

— Ba da, Mr. Marian, sau cercetat grotele şi gangurile, dar fără succes.

— S-a coborât în galeriile situate mai jos?

— Cum vă gândiţi la aşa ceva? Ele sunt atât de adânci, că nici cea mai lungă funie nu ar ajunge acolo, colegul meu Terman, mort din păcate într-o călătorie de inspecţie, mi-a raportat cu lux de amănunte. El este de părere că dispăruţii s-au aventurat prea mult înainte şi au căzut într-o grotă. Că i-ar

fi luat diavolul este bineînţeles o prostie. Asta susţin indigenii dar un european nu poate concepe aşa ceva.

— Şi dumneavoastră vreţi ca noi să inspectăm grota, Mr. Cherlow?

— Nu s-o cercetaţi, v-am atenţionat doar asupra ei. Poate veţi găsi o explicaţie pentru sunetele acelea ciudate.

Marian m-a privit întrebător. Dădui afirmativ din cap. Comisarul reuşise să ne trezească interesul.

— Bine, deci, facem o escală la Nidnapur Mr. Cherlow. Veniţi cu noi?

— Nu. Din păcate am aici de lucru. Dar dumneavoastră v-aş ruga să mă vizitaţi după ce vă întoarceţi la Calcutta. Dacă plecaţi dimineaţa seara puteţi fi înapoi.

— Bine, aşa vom face. Când pleacă trenul spre Nidnapur?

— La ora şapte Mr. Marian. În Nidnapur însă este destul de nesigur, iar comisarul Karbes are mult de lucru. Este vorba de breasla cerşetorilor. În anumite zile, sefii lor se adună şi-l aşteaptă acolo pe Brama lor.

— Să zicem pur şi simplu regele cerşetorilor.

Marian întrebă..

— Este permis de guvern?

— Dar ce putem face, Mr. Marian. Breasla cerşetorilor este aşa de ramificată încât nu poate fi niciodată distrusă de tot. Nici o altă breaslă nu are atâţia membrii şi simpatizanţi S-a ajuns până acolo că şi-au trimis delegaţi la guvernatorii statelor lor şi-şi depuneau pretenţiile lor, care până la urmă trebuiau acceptate.

— La dracu, dar breasla aceasta are putere, nu Mr. Cherlow?

— Aşa este.

— Şi de ce am fi în nesiguranţă la Nidnapur, Mr. Cherlow?

— Cei mai mulţi cerşetori îi urăsc pe străini, pe europeni, chiar dacă de la ei câştigă cel mai mult. În astfel de zile sunt agitaţi şi conştienţă că europenii le-au răpit libertatea. Pe străzi mişună tot felul de indivizi. Albii nu se prea arată pe cât posibil, există vreun pericol de a avea altercaţii cu indigenii.

— Cine-i de fapt acest Brama, acest rege al cerşetorilor, Mr. Cherlow?

— Nu ştim, cerşetorii îi ţin numele secret. Chiar aş crede că nici ei nu-l cunosc. Ei se adună noaptea într-o văgăună şi Brama le vorbeşte. Nu ştim dacă li se arată mascat sau nu. Ei nu povestesc de aşa ceva, iar străinilor albi nu li se permite să asiste.

— Şi dacă cineva ar îndrăzni totuşi?

— Ar fi ucis şi ar dispare fără urmă.

— Hm. Tocmai acum să mergem noi acolo să vizităm grota?

— Dar voiaţi să plecaţi Mr. Marian. Dacă aţi mai putea aştepta opt zile, aţi fi mai în siguranţă la Nidnapur.

— Nu putem aştepta. Sau renunţăm sau ne asumăm riscul. Dacă acum este prea periculos la Nidnapur, mai bine renunţăm Mr. Cherlow.

— Grota dracului este afară din localitate, domnilor, de fapt nici nu este nevoie să intraţi în oraş. Dacă mergeţi cu trenul, gara de acolo este la marginea localităţii. Cred că ar fi cel mai nimerit ca mai înainte să luaţi legătura cu comisarul Karbes, el ar putea să vă dea mai multe sfaturi. Este mai informat în această problemă ca mine.

— Poliţia este departe de gară?

— Nu, doar la trei patru minute de mers pe jos. Dar ajunge ca să daţi peste cerşetori.

— Atunci telefonaţi-i domnului Karbes ca să ne trimită o maşină la gară. Cred că totuşi, cerşetorii evită poliţia.

— Este adevărat, poliţiştii nu sunt inoportunaţi nici dacă ar sta în mijlocul a mii de cerşetori.

— Atunci, dacă Mr. Karbes ne trimite o maşină, nu mai avem probleme.

— Aveţi dreptate, îl sun mâine. Pa la zece ajungeţi la Nidnapur şi maşina va fi deja acolo.

Cherlow părea să se bucure de hotărârea noastră. Rămase însă fără grai când Marian îi spuse că vrea să luăm cu noi şi pe ghepardul nostru îmblânzit Maha.

— De ce vreţi să-i luaţi cu dumneavoastră pe Maha. Mr. Marian întrebă el.

— Ca să cercetăm grota, Mr. Cherlow, Maha găseşte mai uşor urmele decât noi.

— Dar va face vâlvă prezenţa lui la Nidnapur, Mr. Marian.

— Dacă-l conduce Pongo nu se întâmplă nimic. Şi-n plus va fi bine dacă Maha va fi cu noi. Indienii se tem de sălbăticiuni mai mult ca de oameni. Ne-au dovedit-o adesea.

— Mă gândesc doar să nu-i incite şi mai mult Mr. Marian.

— De ce, Maha este ca un câine, nu are treaba cu alţi oameni fără ordinul nostru.

— Ei, dumneavoastră ştiţi. Îl sun deci pe Mr. Karbes. Maşina lui vă va duce la grotă.

— Ce distanţă este de la Nidnapur la grotă, domnule comisar?

— Trei sferturi de oră de mers pe jos, cu maşina cam douăzeci de minute.

— Şi unde se adună cerşetorii?

— La dracu Mr. Marian la acest lucru nu m-am gândit. Adunarea lor nocturnă are loc foarte aproape de grotă. Asta face foarte discutabil, dacă veţi putea intra în grotă.

— Vor veni mulţi cerşetori în pelerinaj, la grote, nu-i aşa?

— Nu, din contră, le este interzis să intre în grotă cât ţine întrunirea la Nidnapur?

— Hm, deci nu este riscul să dăm acolo peste indieni. Sunt paznici acolo?

— Nu în grotă. Sunt cam zece minute de drum de la locul paznicilor până la grota dracului. Paznicii nu vă conduc, lor le plătiţi doar taxa de intrare.

— Ei, atunci va fi foarte bine. Cum vrem să vizităm grota ziua, nu vom da de cerşetori. Nu uitaţi telefonul, nu vrem să umblăm prin Nidnapur cu Maha.

Marian îl privi întrebător pe Mr. Cherlow.

— Asta nu o ştiu nici eu, zise el, nu văd ce ar avea împotrivă. Puteţi doar încerca.

— Îl luăm în orice caz. Îi spun lui Pongo să-l aducă de pe iaht, acum.

— Mai rămaserăm două ore împreună.

Rămaşi singuri în camera noastră de hotel l-am întrebat pe Marian dacă vedea atât de interesantă această grotă, încât să merite să facem o călătorie periculoasă acolo.

— Mi-am amintit câte ceva, Robert. Comisarul pare să urmărească aşa ceva cu propunerea lui. Nu vrea să ne spună, probabil îi este ruşine de gândurile lui. Ai auzit ce a spus să-l sunăm când ne întoarcem de la Nidnapur, în plus a fost şi el de două ori acolo. Odată cred eu că ar fi fost suficient.

— Ah, înţeleg acum Mariane, de asta vrei să-l luăm pe Maha cu noi aşa este nu?

— Da, vreau, să cercetăm bine grotele. Pentru aceasta ne trebuie frânghii, baterii de rezervă pentru lanterne şi hrană destulă. S-ar putea să petrecem acolo mai multe zile.

— L-am anunţat deja pe Pongo să ne aştepte cu bagajele la gară. Nu trebuie să ştie nimeni. Ce avem de gând. Pongo îl va aduce şi pe Maha şi va rezerva un compartiment întreg.

În dimineaţa următoare, cu un sfert de ceas înaintea plecării trenului eram deja în compartiment. Maha crease deja o oarecare rumoare. Priviri curioase ne urmăreau, pe când mergeam spre tren. Era doar bătător la ochi, cum un european merge pe străzi cu un astfel de animal. Pe drum, la unele staţii, indigenii încercau adesea să intre la noi, dar fură

respinşi de conductor. Cum trenul se umplea şi în celelalte compartimente se stătea deja în picioare, indigenii începură să murmure contra noastră. Marian îi permise conductorului să lase la noi în compartiment câţiva pasageri, dar pe cât posibil să fie albi.

— La staţia următoare s-au urcat doi englezi şi doi indieni. Pe când englezii ne mulţumiră politicoşi că le-am permis să stea cu noi, indienii de abia ne salutară şi rămaseră muţi în colţul lor. Pe Maha, care era culcat la picioarele lui Pongo îl neglijau.

I-am privit cu atenţie şi m-am gândit la breasla cerşetorilor, de la Nidnapur. Făceau oare şi ei parte din breasla cerşetorilor? După purtarea lor părea că aşa era. Dar nu arătau a fi cerşetori. Purtau veşminte de mătase pură iar cel mai în vârstă dintre ei avea un inel scump pe deget. Era ca un şarpe cu cap de tigru, iar ochii lui erau din pietre preţioase. Voiam să văd inelul mai de aproape dar nu voiam să-l rog pe stăpânul acestuia. L-am făcut atent pe Marian. El dădu din cap. Observase şi el inelul.

Discutarăm cu englezii. Ei erau preocupaţi de Maha şi voiau să afle de unde l-am luat. Marian le povesti întâmplarea cu pricina.

Cele trei ore de mers cu trenul au trecut repede. Când am ajuns la destinaţie ne-am bucurat foarte mult.

Englezii au mers mai departe iar indienii au coborât înaintea noastră. Când am vrut să-l urmăm conductorul ne-a reţinut în compartiment.

— Mai aşteptaţi câteva minute domnilor. Acum aici la Nidnapur europeni nu sunt bine văzuţi. Mai aşteptăm douăzeci de minute. După ce toată lumea a coborât atunci puteţi coborî şi dumneavoastră şi părăsi gara fără nici un pericol.

— Ştim, răspunse Marian, clar, mai aşteptăm. Ei sunt supăraţi pe noi, am avut un compartiment gol pe când ei au trebuit să se înghesuie în celelalte compartimente. Ar fi bine să nu ştie că şi noi coborâm aici.

M-am uitat pe peron. Nenumăraţi indieni bogat sau sărăcăcios îmbrăcaţi se înghesuiau spre ieşirea din gară.

Nu se vedea nici un european.

În sfârşit am coborât şi noi din tren. Pe când treceam prin sala gării ne-am dat seama câtă dreptate a avut Cherlow cu avertismentul său. Aici stăteau mulţi indieni grămadă iar la trecerea noastră ne măsurau cu privirile lor întunecate. Unii chiar ne-au strigat ceva dar nu am înţeles nimic. Înainte de a ajunge la ieşire atmosfera a devenit foarte neplăcută. Indienii

se înghesuiau spre noi, aşa că lui Maha îi scăpă un mârâit de avertizare. Acest fapt nu-i sperie, din contra nu a lipsit mult până să ajungem al bătaie.

Deodată, la intrare au apărut trei poliţişti, doi albi şi un indian. Mulţimea de indieni s-a risipit imediat. Poliţiştii ca şi cum n-ar fi observat atitudinea ameninţătoare a indienilor, ne salutară şi ne-au condus la maşină, cu care am plecat repede.

La postul de poliţie ne-a întâmpinat un comisar tânăr.

— Ah, domnii Farrow şi Bertram, mă bucur de cunoştinţă ne-a salutat el. Aici îl văd şi pe faimosul dumneavoastră Pongo. Am auzit multe despre dumneavoastră, domnilor. Mă numesc Karbes şi sunt comisarul de serviciu. Mr. Cherlow m-a sunat azi dimineaţă devreme din Calcutta şi mi-a vorbit de planurile dumneavoastră. Vreţi aşadar să-l căutaţi pe Mr. Smith?

— Cine este Mr. Smith, Mr. Karbes, întrebă mirat Marian, după ce ne ocupaserăm locurile în maşină.

— Mr. Smith? Credeam că Mr. Cherlow v-a spus povestea lui domnilor şi că din acest motiv aţi venit aici.

— Nu. Nu ne-a spus nimic, ne-a vorbit doar de grota diavolului şi ne-a recomandat să o vizităm pentru că este foarte interesantă.

— Nu înţeleg, Mr. Cherlow mi-a spus că poate veţi lămuri cazul lui Mr. Smith.

— Nu ne-a spus nimic, Mr. Karbes, râse Marian, acum înţeleg, nu trebuia să vizităm numai grota ci să-l căutăm şi pe acest Mr. Smith. Na, la întoarcere voi sta eu cu el de vorbă. Trebuia doar să ajungem aici, pentru că dumneavoastră urmaţi să ne povestiţi mai departe.

Comisarul se porni pe râs, iar noi deasemenea pentru modul inteligent de a ne fi păcălit.

— Colegul meu, se pare că a fost cam şiret, spuse el. Eu urmam să fiu ţapul ispăşitor în cazul când v-aţi fi supărat. Dar se pare că nu e cazul, nu-i aşa?

— Bănuiam deja, că ceva nu este în regulă cu grota dracului, Mr. Karbes. Vă rog spuneţi-ne acum despre ce este vorba.

— Pot doar să spun atât, că unul din oamenii noştri cei mai buni a dispărut fără urmă. Dar mai înainte au dispărut doi indieni şi un cercetător care s-au aventurat şi nu sau mai întors nici unul. Cu şase luni în urmă a dispărut Mr. Smith, cel mai bun om al nostru.

— Vă rog spuneţi-mi de ce s-a dus acolo şi cine l-a văzut ultima oară?

— Mr. Smith avea ziua sa liberă şi s-a dus cu încă doi poliţişti să viziteze grota. Au intrat şi au auzit urletul diavolului, iar Mr. Smith a vrut neapărat să facă cercetări şi în ciuda avertismentelor date de ceilalţi, Smith s-a târât singur într-un tunel îngust şi…. Nu s-a mai întors. Colegii l-au aşteptat dar degeaba. După trei ore s-au dus să-l caute. Au urmat gangul îngust până ce au ajuns la o prăpastie adâncă. Acolo se pare că s-a prăbuşit Mr. Smith.

— Nu s-au întreprins cercetări pentru salvarea lui domnule comisar?

— Ba da, dar fără rezultat. Jos în prăpastie nu s-au putut coborî din cauza adâncimii prea mari, are peste o sută de metri adâncime.

— Cine au fost însoţitorii lui Smith?

— Doi poliţişti indieni, numiţi Dumi şi Kalma.

— Erau de mult în serviciul poliţiei?

— De un an şi jumătate.

— Cine a întreprins căutările în acest caz?

— Atunci încă nu eram în acest post. Colegul meu Terman a condus cercetările. Mai târziu s-a accidentat mortal.

— După câte am auzit, la o inspecţie nu-i aşa?

— Da. Sincer să fiu, cred că împrejurările morţii sale au fost foarte misterioase. Maşina lui a căzut într-o prăpastie iar şoferul său s-a salvat sărind afară din maşină. Terman a căzut cu maşină cu tot în prăpastie.

— Şoferul era indian nu-i aşa?

— Da.

— Şi unde-i acum?

— A fost concediat.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Patru luni. Atunci s-au făcut cercetări exacte asupra accidentului. Pe întuneric, şoferul a luat-o pe un drum greşit.

— Deşi accidental s-a produs noaptea.

— Da.

— Hm. Deci acest Mr. Terman a condus atunci căutarea lui Mr. Smith. Apoi a avut un accident mortal.

— Exact cu opt zile mai târziu, Mr. Farrow.

Marian a dat din cap.

— Treaba este cam veche Mr. Karbes, mai credeţi că acum Mr. Smith mai poate fi găsit.

— Nu ne îndoim de moartea lui, vrem doar să clarificăm problema, Mr. Farrow. Vreau să vă spun ceva deschis, dar vă rog să nu spuneţi nimănui de asta…. Pe atunci lucram la Calcutta, cu Cherlow, care îmi este un foarte bun prieten. Prin el am obţinut acest post. După nenorocirea lui Smith şi

moartea lui Terman, atât eu cât şi Cherlow eram de părere că nu este un lucru curat. Cherlow a făcut o legătură între cele două cazuri. Terman se grăbea să-şi termine cercetările, la întoarcerea din călătoria de inspecţie, care de fapt nu a fost aşa ceva. Terman primise misiunea să facă cercetările într-un alt caz. Ca să camufleze aceste cercetări, a motivat o călătorie de inspecţie.

— Vă înţeleg, Mr. Karbes. Aţi făcut şi dumneavoastră cercetări în grota diavolului?

— Da şi pe propria mea răspundere. Am fost de vreo cincisprezece ori în grotă şi am străbătut-o în toate direcţiile, fiind prudent să-mi marchez drumul de întoarcere. Am făcut chiar şi o schiţă cu grotele şi galeriile găsite de mine. O am aici s-ar putea să vă fie de folos în cercetările dumneavoastră, Mr. Farrow.

Marian luă schiţa şi-o băgă în buzunar.

— Aţi observat ceva în grotă Mr. Karbes?

— Veţi râde de mine, domnilor. Aveam mereu impresia că sunt observat Am văzut de două ori o umbră. Dar acum sunt convins că m-am înşelat. Eram foarte nervos.

— Aveţi linii roşii pe schiţă, Mr. Karbes ce înseamnă aceasta?

— Drumul marcat cu roşu trebuie urmat, el duce tot mai adânc. Eu eram singur şi din păcate nu mai am putut înainta. Sper să pot să vă însoţesc.

— Trebuie să vă refuz Mr. Karbes, e mai bine să nu ştie nimeni de planul nostru.

— Aveţi dreptate Mr. Farrow şi totuşi ar fi mai bine dacă aş merge şi eu. Cunosc deja o mare parte a galeriilor.

— Avem schiţa dumneavoastră şi ne putem orienta. Când puteţi să ne duceţi la grotă?

— Când doriţi.

— Atunci acum imediat. Dar să nu treceţi aproape de paznici, să nu vadă că folosim maşina poliţiei.

— Ştiţi doar că acum se întruneşte breasla cerşetorilor. Cu aceştia nu este de glumit, trebuie să fiţi prudenţi. Dar la grotă nu se duc slavă domnului.

— Ştiu. Mâine seară ne aduceţi înapoi Mr. Karbes. Mai repede nu terminăm cu cercetările.

— Şi dacă nu vă întoarceţi?

— Atunci mai aşteptaţi douăzeci şi patru de ore până să începeţi căutarea noastră. Este posibil să fim reţinuţi pe drum şi să ne întoarcem abia mai târziu.

Prânzirăm cu tânărul comisar după care ne-am urcat în maşină şi am plecat spre grota diavolului. La poalele

stâncilor ne-am despărţit Pe când Karbes se întorcea la poliţie noi am străbătut văgăuna şi am căutat poteca care ducea la grotă. O găsirăm repede şi am început să ne urcăm.

II
ÎN LABIRINT

KARBES NE SFĂTUISE BINE. După o jumătate de oră am găsit mica grotă în care stăteau paznicii grotei diavolului. Indienii ne-au măsurat cu privirile întunecate, pe Maha însă cu frică. Mă temeam că ne vor interzice să intrăm cu Maha în grotă. Dar nu spuseră nimic. Am plătit taxa de intrare şi am mers mai departe. Când nu ne mai puteau auzi paznicii i-am spus lui Marian:

— Aceştia plănuiesc ceva. Ai văzut cum s-au uitat la noi?

— Clar Robert. Precis ştiau de unde venim. Am fost văzuţi în maşina poliţiei.

— Aşa de repede nu puteau fi ei informaţi. Şi apoi nu ştie nimeni ce avem noi de gând.

— Mă tem că în Nidnapur sunt multe iscoade. Indienii ţin unii cu alţi, chiar dacă au devenit poliţişti.

— Ah. Te gândeşti la Dumi şi la Kaima?

— Da. Ştii unde se află?

— De unde? Mr. Karbes a spus doar că ei nu mai sunt în poliţie.

— Aşa este. Dar unde sunt? Eu cred că ei au o mare vină în dispariţia lui Smith.

Pongo cu ghepardul în lesă mergea cu doi paşi înaintea noastră. Deodată Maha se opri, ca şi cum ar fi să asculte, apoi merse mai energic înainte încât Pongo de abia îl putea urma. Mergeam şi noi mai repede. Fără al putea ajunge pe Pongo. Acesta tocmai dispăruse după o stâncă. Alergarăm mai repede pe potecă în sus. Conform celor spuse de Karbes trebuia să ajungem curând la grota care se găsea pe un platou stâncos şi larg. Am rămas uimiţi când după curba următoare am văzut platoul în faţa noastră şi pe Pongo stând în faţa intrării într-o grotă, abia stăpânindu-l pe Maha care voia să intre cu orice preţ.

— Ai văzut ceva Pongo întreabă Marian, după ce am ajuns la el.

— Pongo crede văzut umbră care dispare după stânca următoare, a fost răspunsul credinciosului nostru camarad.

— L-ai văzut şi a doua oară?

— Nu, Masser Farrow, Pongo fugit repede, dar umbra fugit mai repede şi Pongo nu mai văzut.

— O fi fugit în grotă, iar Maha vrea neapărat să intre. Cu siguranţă vom descoperi acolo înăuntru uşor urma „umbrei”.

— Masser Pongo crede om mult şiret şi şterge urmele. El nu aşteptat ca Masser să vine cu Maha, dar ştie că urma lui

uşor de găsit.

— Atunci hai să ne grăbim, altfel chiar că ne scapă.

Marian scoţându-şi lanterna s-a grăbit spre intrarea în grotă. L-am urmat. Am ajuns împreună. Pe când Pongo îl reţinea încă pe Maha. Voiam să inspectăm grota singuri. Un tunel larg şi lung conducea în interiorul stâncii. Nu se vedea nici un om şi nu exista nici un indian, sau urme că recent ar fi intrat cineva aici.

— Acolo în spate se pare că începe grota, îmi şopti Marian.

Înaintarăm încet mai departe. La lumina lanternelor noastre nu ne-ar fi scăpat nici un amănunt. Puţin înainte de a ajunge la grotă, Marian se opri brusc şi mă luă de braţ. Tresări şi eu speriat la auzul unui urlet îngrozitor. Se părea că ar fi fost eliberaţi deodată toţi diavolii din iad.

Maha care ajunse la noi, condus de Pongo, răspunse cu un şuierat mânios. Se smucea în lesă vrând din răsputeri să intre în grotă.

— Mai departe, comandă Marian când urletul se stinse brusc. Intrarăm în grotă. Repede ca fulgerul luminile lanternelor noastre se plimbau în jur. Aici nu găsirăm nici un om. Existau însă multe ascunzători; da, ar fi fost o prostie ca cineva să încerce să se ascundă de noi, deoarece avându-l pe Maha cu noi acesta l-ar fi descoperit repede ori unde s-ar fi ascuns.

Eu m-am dus în partea stângă să inspectez, iar Marian în partea dreapta a grotei. Pongo a rămas la intrarea grotei şi ne urmărea cu privirea.

Eu m-am uitat în fiecare gol sau crăpătură a stâncii cu multă atenţie. Cum grota era destul de mare, a durat ceva timp până când am terminat cu cercetarea părţii mele. Grota avea un contur foarte neregulat. Din grotă se ramificau o mulţime de galerii. Din tavan atârnau formaţiuni asemănătoare cu stalactitele. Unele vârfuri atingeau aproape pământul.

M-am oprit în faţa unei crăpături foarte adânci şi-l aşteptai pe Marian. Nici el nu a găsit nimic.

Luă schiţa lui Karbes şi o cercetă.

— Trebuie să intrăm în această grotă mare, Robert. Karbes a marcat-o în mod special, îmi spuse el şoptit.

— Masser, Pongo crede, mai bine cercetat mai devreme, îl auzirăm pe credinciosul nostru prieten. Maha vrea intre acolo.

— Îl lăsăm în grota cea mare să caute. De nu găseşte nimic, îl urmăm spuse Marian.

Maha nu găsi nimic în grotă, noi în schimb descoperirăm un tunel îngust. Maha voia neapărat să meargă spre stânga. Îl urmarăm. Ne conduse la o crăpătură atât de îngustă încât de abia ne-am putut strecura. Puţin mai târziu, crăpătura se lărgi, dar mai trebuia să mergem în şir. Această crăpătură mergea oarecum în jos. De mai multe ori se îngusta aşa că abia ne puteam strecura.. Făcu câteva coturi având şi porţiuni drepte, care s-au terminat într-un loc asemănător unui cazan rotund. Nici aici nu am găsit nimic. Nici un sunet. Dacă nu ar fi fost Maha cu noi aş fi crezut că nu am mers bine. Maha era tot mai neliniştit, vrând să meargă mai departe.

Marian i-a făcut un semn lui Pongo. Acesta conduse ghepardul în mijlocul grotei. Maha se opri şi adulmecă în toate direcţiile, după care alergă în cerc. Pentru mine era clar, Maha a pierdut urma. Pongo îl duse cu forţa de-a lungul pereţilor de stâncă, dar Maha părea total dezinteresat. Nu mai când ajunse iar la intrarea în cazan se smuci iarăşi, ajungând în mijlocul grotei, de unde îşi reluă căutarea zadarnică.

— Masser, omul aici şters urme, el ştia că Maha vine după el, observă Pongo.

În partea dreaptă a grotei mari descoperirăm un tunel, dar era atât de scund, încât ar fi trebuit să ne târâm prin el. Nu era însă o altă posibilitate de a ne continua drumul. De data aceasta l-am lăsat pe Maha în spate, ne mai putând să ne fie aici de nici un folos. Ne-am târât prin tunel până am ajuns la altul şi aşa am mers tot mai adânc. Pongo a făcut prin toate tunelele, prin care am trecut, marcaje pe pereţi cu creta, pentru a nu pierde drumul de întoarcere.

După socoteala mea ne târâserăm cam cincizeci de metri în jos, fără a descoperi ceva.

Tocmai voiam să-i propun lui Marian să ne întoarcem să cercetăm celelalte locuri marcate de Karbes, când Marian deodată se opri; în mijlocul tunelului, se cască o prăpastie adâncă. Dincolo de ea, tunelul continua. Prăpastia avea o lăţime cam de trei metri, aşa că la nevoie am fi putut sări peste ea. O greşeală însă ar fi însemnat o moarte sigură. Mi se părea că aud de jos, de departe, un freamăt îndepărtat. Pongo auzi la fel.

— Acolo jos trebuie să fie o cascadă.

La un semn a lui Marian, Pongo despachetă un ghem de sfoară. Marian spuse:

— Sunt două sute de metri, dragă Robert, cred că va ajunge. Dacă nu, mai legăm un ghem.

— Crezi că este aşa de adâncă, groapa asta?

— Se poate crede, cascada este foarte departe. Ştii doar că în astfel de tunele sunetele se propaga la distanţe foarte mari.

Marian avea dreptate. El leagă lanterna sa de sfoară şi îi dădu drumul în prăpastie. O urmăream înfriguraţi. Pereţii verticali ai prăpastiei erau stâncoşi. Din loc în loc văzurăm limbi orizontale de stâncă ce ieşeau din perete. După vreo douăzeci de metri, lanterna s-a oprit la un cot al prăpastiei. Nu putea merge mai departe.

— Ţi-ar fi frică să coborî acolo, Robert, întreabă Marian.

— Eu acolo? Vrei să cercetez continuarea puţului nu-i aşa?

— Da. Frânghia este suficientă şi te putem trage afară din nou oricând vrei.

— Bine, sunt de acord. Crezi cumva. Că de la cotul acela puţul merge lateral şi nu vertical?

— Da, ar fi posibil. Dacă este aşa, cobor şi eu.

Între timp Pongo pregătise frânghia şi-o înnădise. După ce mă leagă mi-a dat drumul în adânc.

Aveam lanterna la mine şi luminam mereu în jos. Aveam un simţământ că mă apropiam de un pericol mare. După vreo cinci minute am ajuns la cot. Aveam un sprijin sub picioare. Am văzut că puţul are lateral un tunel pe o scurtă porţiune. În fund se vedea clar peretele de stâncă. M-am dezlegat şi i-am făcut semn lui Marian să coboare şi el, după care, cu lanterna în mână, am intrat în aceste tunel lateral. După vreo zece doisprezece metri am văzut o nouă fisură în stâncă, dar nu mai lată de un metru. Am sărit peste ea şi am urmat tunelul mai departe. După ce am parcurs cam treizeci de metri am ajuns la peretele de stâncă, aici se termina tunelul. Trebuia deci să mă întorc. Între timp a coborât şi Marian. I-am arătat fisura şi ne-am sfătuit ce să facem mai departe.

— Vom lăsa şi aici în jos o lanternă apoi vom vedea. Cred că umbra văzută de Pongo s-a refugiat aici; cred că a sărit peste prăpastie şi s-a salvat. Cercetările le putem continua aici şi mai târziu.

— Ai dreptate, Mariane, voiam să-ţi fac aceiaşi propunere. Cred că-i mai bine dacă…

M-am întrerupt. A răsunat iarăşi acel urlet groaznic. Toate galeriile au fost umplute de ecoul urletului, aşa că nu l-am putut localiza. Era terifiant. Dintr-odată a încetat în aceeaşi clipă auzirăm vocea lui Pongo:

— Masser Farrow, aici sus.… repede, Pongo, frânghie…

Sfârşitul strigătului amuţi. O plesnitură ne-a făcut să ne grăbim înapoi la puţ.

Când am ajuns la intrare, frânghia noastră zăcea azvârlită la pământ la picioarele noastre.

— Hello, Pongo, ce s-a întâmplat? strigă Marian.

Nici un răspuns. Din depărtare mi s-a părut că aud şuieratul sălbatec a lui Maha.

— Ce, ce s-a întâmplat întrebai eu?

— Dacă aş şti, dragă Robert! Sper să nu fi păţit Pongo ceva. Voia să ne avertizeze, spunea ceva de frânghie şi uite-o căzută aici jos.

— Trebuie să aşteptăm aici, Pongo poate a fost silit să fugă, Mariane.

— Să sperăm că aşa este. Din fericire mai are un ghem de sfoară la el.

Tăceam şi ascultam. În puţ şi în tunel nu era nici o mişcare. Ca să economisim bateriile, am stins lanternele şi am rămas în întuneric.

Minutele treceau încet. Aşteptam deja de două ore, când urletul cel groaznic s-a auzit din nou. Aşteptarăm răbdători să înceteze, am aprins lanternele şi am privit în sus. Am văzut la marginea prăpastiei un cap întunecat, care a dispărut repede când a fost prins de razele lanternelor noastre.

— N-are rost să aşteptăm aici, trebuie să acţionăm, Robert, îmi spuse Marian. Hai să încercăm la al doilea puţ. Poate vom găsi ieşirea.

Asta n-o prea credeam, dar puteam face o încercare. Prudenţi, ca şi cum şi aici am fi fost spionaţi ne-am furişat acolo. Am luat frânghia cu noi.

III
ÎN IAD

CERCETAREA PUŢULUI a durat doar câteva minute. Nici nu trebuia să lăsăm în jos lanterna.

După vreo zece metri a apărut un cot. Fără multă vorbă m-am lăsat pe frânghia ţinută de Marian în jos. Cum lăţimea era doar de un metru puteam să-l ajut pe prietenul meu proptindu-mi spatele de pereţi. Am ajuns jos şi m-am uitat în tunelul transversal care se deschidea în faţa mea. Avea cam patru metri lungime. La capăt avea o deschidere în pământ de vreo trei sferturi de metri pătrat. Mi-am îndreptat lanterna într-acolo. Fără a se lărgi, puţul cobora oblic în adâncime. Puteam deci să-l folosim la nevoie, fără frânghie.

Mă gândeam cum o să ajungă şi Marian aici. De frânghie aveam nevoia chiar dacă avea doar douăzeci de metri lungime.

Dar Marian găsise între timp soluţia. După ce aruncase frânghia în puţ a început să coboare prin puţ ca hornarii. Tot aşa vom putea mai târziu să ne întoarcem. După ce Marian a ajuns la mine a vrut să coboare el primul în celălalt tunel. Coborârea a fost uşoară, pentru că ne puteam propti bine de pereţi. Oblicitatea tunelului ne permitea să ne şi odihnim, când puterile păreau că ne lasă. Ajunserăm tot mai adânc. După ce am parcurs cam douăzeci de metri, Marian mi-a făcut deodată un semn ce însemna linişte totală. Sub mine auzeam tot mai tare un vuiet de apă.

Aşteptai cu răbdare. Uneori aveam impresia că auzeam şi alte sunete, dar nu mă puteam consulta cu Marian, căci ei îmi făcea mai departe semn să tac.

Ne-am stins lanternele. Aveam impresia că simt miros de ars. Da, nu m-am înşelat, undeva ardea an foc de lemne. De ce s-a oprit Marian din coborâre?

În sfârşit, mi-a făcut semn să cobor cu prudenţă. După ce am parcurs cam trei metri, tunelul se termina în faţa mea într-o fisura de circa doi metri înălţime. L-am găsit pe Marian. Mai în faţă am văzut o lumină roşiatică şi am auzit un murmur înfundat de voci. Marian îmi şopti la ureche:

— Suntem pe drumul cel bun. Robert, acolo este iadul dracului. Probabil vom avea ceva surprize.

Înainte de a putea răspunde, Marian a mers mai departe L-am urmat la fel de prudent. Ne-am apropiat tot mai mult de deschiderea din stâncă şi tot mai clar vedeam lumina focului. Fumul îmi irita deja nervii olfactivi şi mă temeam să nu strănut. Mă abţineam cu toată puterea să nu strănut. Puţini

paşi ne mai despărţeau de deschiderea din stâncă. M-am oprit fără să vreau.

Marian merse mai departe. A ajuns la deschidere, se uită atent în jur, după care mi-a făcut un semn.

Când am ajuns la el, deschiderea din stâncă avea cam trei metri înălţime. În faţa noastră era e grotă mare, în al cărei mijloc ardea un foc de lemne.

În jurul lui şedeau cam douăzeci de indieni zdrenţăroşi. La o parte pe un loc mai înalt, şedea un indian singur ce purta o rasă ca de călugăr. Deasupra focului atârna un ceaun mare, din care din timp în timp zdrenţăroşii se serveau cu mâncare, folosindu-se doar de mâini.

„Breasla cerşetoriilor" îmi trecu prin minte.

Îi observarăm cam o jumătate de oră. Părură sătui în sfârşit. Ceaunul a fost îndepărtat iar indianul solitar se ridică şi le ţinu o cuvântare, scurtă.

Nu puteam înţelege totul, dar din vorbele sale scoteam esenţa. Vorbea de însemnătate zilei şi prorocea ascultătorilor săi, că într-o zi vor fi din nou liberi. Atunci va trebui să fie breasla unită şi fidelă lui Brama al ei, care va aduce iar libertatea tuturor indienilor. La urmă mai spuse că la Nidnapur au sosit străini cu scopul de a tulbura sărbătoarea cerşetorilor şi că au intrat în grota diavolului ca s-o cerceteze. Ultimele sale cuvinte au fost:

— Grota diavolului este a noastră şi nu vrem pe nimeni să ne-o ia. Cel ce trebuie pedepsit de noi va fi atras şi va dispărea. Străinii îi caută pe cei dispăruţi, dar nu îi vor găsi, ci vor dispare şi ei la rândul lor.

După care a pus întrebări clare celor prezenţi. Din ele reieşea că ei erau însărcinaţii, că anual trebuiau să apară în faţa lui Brama. Şedinţa se încheie cu dispoziţia că la noapte să fie prezenţi la râpa dracului, unde Brama urma să li se arate.

Indienii se ridicară şi părăsiră încet grota. Numai unul a rămas cu Brama şi discuta ca el. La urmă amândoi au dispărut într-o fisură a stâncii, de cealaltă parte a grotei.

— Asta da vizuină de vulpi, Robert, zise Marian. Aici pare să fie iadul. Acum îmi explic eu de unde vine urletul acela îngrozitor. Apa străbate stânca şi este din când în când deviată într-un puţ şi astfel se produc acele zgomote ciudate. Am mai văzut ceva asemănător în Australia. Îţi mai aminteşti?

— Da. Mariane şi prin galeriile din stânci sunetul se amplifică foarte mult, în plus intervin ecourile. Toate acestea la un loc dau efectul acesta groaznic.

— Exact. Am mai aşteptat cam un sfert de ceas, după care l-am urmat pe acest Brama. L-ai înţeles?

— Te referi la ce a spus despre cei care au dispărut aici?

— Da. După părerea mea ei mai trăiesc. Nu cred că avem de a face cu ucigaşi.

— Atunci poate se termină totul cu bine. Crezi că-i vom găsi aici jos, undeva?

— Sper. Mai aşteptăm câteva minute, apoi…

Marian tresări puternic şi eu la fel. În spatele nostru se auzi un şuierat puternic. M-am gândit pe loc la Maha, dar cum ar fi putut ajunge aici? Voiam să scot lanterna.

— Massers, Pongo este. Masser nu trebuie avut frică.

— Pongo cum ai ajuns aici, doar n-ai avut frânghie şi ce s-a întâmplat acolo sus?

Marian şi Pongo vorbiseră atât de încet încât de-abia se auzea la trei paşi. Pongo spuse că pe când aştepta la puţ, Maha a început să mârâie încet. În clipa următoare smucitura a fost aşa de violentă de frânghie încât îi scapă lui Pongo. Acesta de abia mai avuse timp să calce, ca să evite o cădere în gol. În spatele lui zărise doi indieni care la vederea lui Maha o luară la fugă. Atunci ne strigase el avertismentul, fiind apoi smuls din loc de Maha, care nu mai putea fi stăpânit. El s-a luat după indieni care brusc au dispărut fără urmă.

Pongo îl caută îndelung, până când Maha a descoperit un alt puţ care cobora oblic în adânc. Pongo coborî prudent având ghepardul adesea pe umeri. Aşa a ajuns el în acest tunel pe care noi l-am străbătut pe întuneric, ne putând vedea fisura îngustă din stâncă, prin care Pongo şi Maha veniseră.

Eram bucuros să-l avem pe credinciosul nostru prieten iarăşi cu noi. Am început să-i căutăm pe cei doi indieni împreună. Ştiam că ieşirea din acest labirint de grote nu era departe aşa că nu mai ne făceam griji.

Am coborât prudent în grotă. Acolo unde dispăruse Brama împreună cu însoţitorul său: aici am găsit o altă crăpătură în stâncă, în care intrarăm aprinzându-ne lanternele, căci nu mai credeam că indienii mai puteau fi acolo în galerie. Şi această galerie mergea oblic în jos. Făcea mai multe coturi, la cale noi ne opream şi aşteptam. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Zgomotul apei se apropia mereu. Deodată ne-am găsit în faţa unui pod de lemn lung cam de vreo şase metri, ce trecea peste o prăpastie. La zece metri sub el curgea un râu vijelios.

Nu am îndrăznit să călcăm pe pod până ce nu-l cercetarăm. Pongo a păşit primul pe el, dar nici acum nu se întâmplă nimic.

El se întoarse şi ne-a spus că podul este solid şi nu crede în vreo capcană. Am trecut şi noi încet peste pod, când se întâmplă nenorocirea. Pongo şi Maha erau cu doi paşi înaintea noastră, când podul se apleacă sub noi şi noi lunecarăm, în gol. Încercarăm disperaţi să ne prindem de ceva, dar nu am putut, apoi căzurăm în gol. În clipa următoare, apa se închise deasupra mea şi am fost smuls de râul acela sălbatec.

Cu greu ajunsei iar la suprafaţă. În cădere pierdusem lanterna, aşa că eram în beznă. Strigai după însoţitorii mei, dar nu am primit nici un răspuns. Apa mă purta mai departe. Nu-i simţisem încă..

Ridicai braţele şi mă îngrozii. Tavanul de stâncă era doar la jumătate de metru deasupra apei. Am fost azvârlit într-un tunel. Dacă apa se adună, eram pierdut, înecul era sigur. Observasem cu groază, că tavanul se apropia tot mai mult de suprafaţa apei. Încă vreo douăzeci de centimetri şi mă izbeam cu capul de el. Am întins braţul stâng, în faţă, să amortizez o eventuală ciocnire violentă.

Momentul temut sosi. Mă scufundai rapid, deasupra mea nu mai era aer. Se terminase, voi rezista doar cât îmi voi ţine respiraţia. Urechile îmi vuiau iar plămânii voiau să explodeze. Deodată se făcu lumină. Ajunsei la suprafaţă şi respirai cu nesaţ un aer curat şi minunat de răcoros de munte. Apa gonea printr-o mică vale roditoare, închisă de jur împrejur de stânci.

Pe mal alergau doi indieni cu beţe de bambus lungi în mâini. Mă prinsei de ele şi am fost tras pe ţărm, unde m-am prăbuşit epuizat. Cred că am leşinat câteva secunde; când am putut din nou gândi clar, eram legat de mâini. Lângă mine zăcea Marian în iarbă, iar Pongo era tocmai scos din apă. Unul din indieni ţinea un revolver îndreptat spre el, căci nu era aşa de slăbit ca noi. Trebui să accepte şi el să fie legat.

Mă ridicai şi m-am uitat după Maha. Soarta lui nu-mi era de loc indiferentă. Aş fi regretat enorm dacă credinciosul animal s-ar fi înecat.

Maha nu era de văzut. Eram speriat, ştiind că era în faţa lui Pongo, când podul se înclinase, trebuia deci să fi căzut şi el în adânc.

— Marian, Maha a dispărut, îi spusei eu prietenului meu.

Aceste vorbe îl treziră şi se ridică cu iuţeală.

— Dacă Maha s-a înecat, canaliile acestea o vor plăti scump, strigă el. În agitaţia ce-l cuprinse, vorbise nemţeşte, limbă cunoscută puţin şi de Pongo. Acesta zâmbi ca şi cum n-ar fi fost nimic şi spuse tot în germană:

— Masser nu are frică pentru Maha. Maha s-a salvat cu săritură, Pongo văzut, cum el ajuns în gang.

Respirai uşurat. Dacă soarta lui era nesigură, puteam totuşi spera că mai trăia. La fel gândea şi Marian. Dar nu am mai putut continua discuţia, pentru că la un semn al însoţitorilor noştri a trebuit să ne ridicăm şi să-i urmăm. Însoţitorii noştri nu erau alţii decât acei care ne-au salvat, dezarmat şi legat. În faţa noastră se vedeau câteva bungalow-uri, spre care ne îndreptam, cu cei doi indieni. Spre mirarea noastră, pe veranda unui bungalow am văzut doi albi, care ne priveau şi ei miraţi. Nu spuseră nici o vorbă, aşteptând pe semne să vadă ce va urma. Nu erau legaţi dar n-aveau arme asupra lor.

Am fost conduşi pe veranda unui bungalow mai mare. Unul dintre indieni a intrat în casă, dar s-a întors imediat şi s-a aşezat lângă noi. Peste vreo două minute, s-a ivit indianul pe care-l văzuserăm în grotă, ţinând discursul către trimişii breslei şi anume Brama. Şi acum purta rasa de călugăr.

Ne-a privit îndelung apoi s-a aşezat într-un fotoliu. Ne-a făcut semn cu mâna să ne aşezăm şi noi. I-am acceptat invitaţia doar Pongo rămase în picioare, aşteptând.

La un semn al indianului mâinile ne-au fost dezlegate. Apoi acesta ne explică:

— Nu încercaţi să vă eliberaţi, pentru că sunteţi atent supravegheaţi şi aţi fi împuşcaţi pe loc. Aici vă găsiţi în iad.

Vorbise în engleză. Marian îi răspunse zâmbind:

— Dacă iadul aşa arată, n-avem de ce ne teme.

— Cine a intrat odată în iad nu-l mai poate părăsi, spuse apăsat indianul.

— Aşa şi de ce suntem noi reţinuţi aici?

— Aceasta nu trebuie să o ştiţi. V-aţi băgat în nişte treburi care pentru voi sunt periculoase. Dincolo mai sunt doi blestemaţi, nici ei nu au vrut să se căiască, unul a dispărut, celălalt a avut intenţia să ne trădeze şi nici el nu s-a mai întors.

— Şi ce avem noi de făcut aici în iad, întreabă Marian.

— Nimic. Vă puteţi petrece timpul cum vreţi, dar orice încercare de eliberare se pedepseşte cu moartea. Aceşti doi paznici nu sunt singuri, jos în vale sunt mai mulţi, să încercaţi numai să fugiţi. Eu nu vreau moartea nimănui, dar dacă nu ascultaţi nu am ce face. Primiţi mâncare bună în rest puteţi face ce doriţi.

Valea este închisă de pereţi de stâncă abrupţi, care nu pot fi escaladaţi. Există o singură cale pe care însă n-o veţi găsi niciodată. Vă puteţi alege un bungalow şi locui acolo. Când vă cer să mă vizitaţi, atunci trebuie să veniţi.

Trebuie să recunosc indianul mi-a plăcut. În ochii lui nu era ura pe care o vedeam adesea la indieni, expresia lui vădea bunătate. Am crezut că este vorba de un preot.

— Mergeţi acum şi alegeţi-vă locuinţa, am să vă chem mai târziu aici.

— Putem vorbi cu ceilalţi albi, întreabă Marian?

— Da şi ei sunt prizonieri ai iadului. Am spus că puteţi face ce doriţi.

Acum a fost rândul lui Pongo să fie dezlegat. A înţeles ce s-a vorbit, faţa-i era satisfăcută. Adversarii noştri nu ştiau ce forţă zăcea în el, altfel ar fi fost mai prudenţi.

Ne-am ridicat şi am părăsit veranda. La început am mers la cei doi albi.

— Bine aţi venit în iad, domnilor. Ne bucură, să avem în fine, oameni noi în societatea noastră.

Marian a luat gluma cu mult umor. Îi salută amabil pe cei doi.

— Presupun că sunteţi Mr. Smith?

— Aşa este, m-aţi căutat cumva pe mine?

— Da şi după cum vedeţi v-am găsit.

— Văd, râse Smith. Pot să vi-l prezint pe prof. Tolgas, tovarăşul meu de suferinţă. El este de şapte luni aici, în iadul acesta, domnilor.

Marian a făcut prezentările. Am luat loc pe verandă şi ne-am povestit întâmplările prin cam am trecut Apoi cei doi au făcut la fel. Profesorul a fost ademenit într-un tunel lateral şi imobilizat, cu el indienii au avut o treabă uşoară. Cu Smith treaba a fost alta, el credea de mult că în spatele grotei diavolului se ascundea ceva şi-i bănuia pe cerşetori.

Dumi şi Kalma, cei doi colegi indieni, ştiau de aceasta Smith nu ştia că cei doi erau trădători şi că intraseră în poliţie doar ca să facă spionaj. Ei au aflat de bănuielile lui Smith şi l-au convins să exploreze împreună grota.

Când au intrat în grotă cei doi indieni l-au doborât.

— Cei doi indieni care v-au capturat au fost, domnilor Dumi şi Kalma. Mda, am controlat toată valea dar până acum nu am găsit nici un drum de salvare. Am văzut că aici locuiesc zece indieni în afară de acest Brama şi cei doi paznici, ce păzesc valea.

— Şi credeţi că ne va fi imposibil să părăsim valea?

— Până acum nu am văzut nici o ieşire.

— Dar acum suntem cinci oameni zdraveni, deci doi indieni pentru unul, cu aceştia ne putem descurca.

— Da, m-am gândit la asta, dar mă tem că Brama va întări paza.

— Trebuie să ne plănuim eliberarea, zise Marian. Mă bucur că dumneavoastră şi profesorul sunteţi vii, mă temeam deja de răzbunare sângeroasă a indienilor.

— Brama nu este aşa de răzbunător, din contra este un om foarte bun. Ne-a dat şi un joc de şah pentru a ne petrece timpul liber. De multe ori am jucat şah cu el şi am fost ospătaţi regeşte. Cu toate că joc excelent nu pot să mă laud că am câştigat vreo partidă.

— Aveţi impresia de a trăi aici în paradis, râse Marian.

— Da, eu văd ca o călătorie de concediu şi cred că voi reuşi curând să mă eliberez.

— Asta nu va dura mult Mr. Smith. Ştiu sigur că în curând aveţi să vă reluaţi serviciul.

— Şi eu cred asta, Domnilor, veţi fi flămânzi, voi face pe gazda căci nu ştiţi încă rosturile casei. Peste zece minute veţi avea o mâncare bună în faţă.

Bătu din palme. Apăru imediat un indian care-l întreabă ce vrea. Smith îi spuse să aducă haine uscate şi o mâncare bună.

Peste douăzeci de minute eram în haine uscate şi aşezaţi la o masă îmbelşugată, căreia, flămânzi cum eram, i-am făcut toate onorurile.

IV
EVADAREA.

AM DISCUTAT FĂRĂ SĂ FIM DERANJAŢI. Aici noi nu ne simţeam ca prizonieri. Aveam impresia că eram musafirii regelui cerşetorilor, Brama.

— Spuneţi-ne ce scop are această breaslă a cerşetorilor, Mr. Smith, întrebă Marian.

Această grotă are o însemnătate pentru ei, nu?

— Eu bănuiesc că în spatele ei se ascunde o mişcare politică, răspunse Smith încet.

— De aceea îi tot observ. După cum v-am spus Dumi şi Kalma au observat la rândul lor aceasta şi m-au neutralizat.

— Vă temeţi de o revoltă?

— Mai puţin. Momentul nu este prielnic de a provoca o răscoală. Gândiţi-vă la Ghandi, cum s-a păcălit cu încercarea sa. Indienii se gândesc la libertate, dar nu îndrăznesc să se ridice, cel puţin acum, încă nu. Dar trebuie să fim foarte atenţi şi să distrugem ori ce încercare de conspiraţie din faşe.

— Breasla cerşetorilor este atât de puternică încât poate fi periculoasă?

— Până acum nu, dar poate fi cândva foarte puternică. De aceea facem tot posibilul ca să împiedecăm întâlnirile cerşetorilor. Dar nu cu brutalitate, până ce nu avem dovezi clare..

— Şi încă nu aveţi aceste dovezi?

— Nu, bănuim doar că întâlnirile acestei bresle au un caracter politic.

— Dar atunci nu aveţi ce face contra lor. Dar puteţi face ceva pentru prizonieratul dumneavoastră, Mr. Smith, pentru privare de libertate, la fel domnul profesor şi noi.

— Acum voi face ceva contra lui Brama, când mă va libera. De abia aştept.

— Noaptea asta vom cerceta valea şi dumneavoastră ne veţi fi ghid, domnule Smith. Cred că vom găsi o ieşire din vale. N-aţi văzut în care direcţie merg indieni când părăsesc valea?

— Dincolo, în perete este o grotă. Am văzut adesea cum ei intrau acolo şi rămâneau dispăruţi cu orele. Brama la fel.

Bănuiesc deci că acolo este ieşirea ascunsă. Mai ştiu că grota este zi şi noapte păzită.

— Paza poate fi păcălită. Din câţi oameni se compune?

— Din doi indieni.

Marian se uită la Pongo şi zâmbi. A elimina doi paznici pentru Pongo al nostru era ceva foarte simplu.

— Vom încerca încă din noaptea aceasta să părăsim valea, spuse Marian. Cu cât vom pleca mai repede cu atât mai bine va fi. Cred că într-o bună zi Brama va dispare fără urmă.

— Şi eu cred asta, interveni profesorul Tolgas. Am văzut că el lipseşte cu lunile şi apoi apare iarăşi, dintr-o data.

— Vedeţi că am dreptate cu presupunerea mea, în noaptea asta va fi marea adunare a breslei cerşetorilor şi mâine Brama poate dispare.

— Atunci trebuie să acţionăm, Mr. Farrow răspunse Smith. Aş vrea să fie deja întuneric şi eu sper că ne va reuşi fuga. Dar mai înainte alegeţi-vă un bungalow. Brama trebuie să creadă că v-aţi împăcat cu soarta.

— Dar să fugim fără arme, Marian întrebai eu.

— Vreţi cumva să le luaţi de la Brama, întrebă Smith zâmbind.

— Clar că fără arme nu vom plece, zise Marian. Brama le va fi având undeva în bungalow-ul său, nu-i aşa?

— Ba da, ale mele cel puţin sunt acolo răspunse Smith. Dar este prea periculos, tot planul nostru de fugă se poate compromite.

— Din contra Mr. Smith, dacă avem armele ieşim mult mai uşor din vale. Fără arme nu ne putem nici măcar apăra.

— Mda, aveţi dreptate. Voi face tot ce-mi veţi cere, Mr. Farrow. La început vă conduc să vă alegeţi un bungalow.

Părăsirăm veranda. Profesorul Tolgas a rămas singur el ne având dorinţa de a mai face o plimbare. Acest lucru nouă ne convenea căci se crea impresia că Smith vrea doar să ne arate bungalow-urile. După o jumătate de oră ne-am ales o cabană mică. Primirăm de la indieni pături şi ne-am amenajat locuinţa. Nimeni nu bănuia că noi în această noapte voiam să evadăm.

Smith rămase la noi până s-a făcut întuneric. L-am sfătuit ca până la miezul nopţii să stea pe verandă ca să fie văzut. Urma ca apoi noi să ne furişăm la el!

După ce Smith ne părăsi îl întrebai mirat pe Marian:

— Nu este prea târziu dacă pornim la miezul nopţii? Trebuie doar să regăsim armele.

— Le luăm mai înainte, Robert – răspunse Marian – nu am vrut să-i spun lui Smith. El nu este aşa de prudent ca noi şi ne-ar putea trăda. Mai întâi luăm armele şi apoi mergem la el. Între timp Pongo îi va supraveghea pe paznici şi la nevoie îi va neutraliza.

Propunerea lui Marian era foarte bună. Am mai stat o oră pe verandă după lăsarea întunericului apoi ne-am pregătit să ne culcăm. Doar o jumătate de oră am stat pe paturi. După

care ne-am ridicat şi am părăsit prudenţi bungalow-ul printr-o fereastră mică din spatele acesteia.

În vale era beznă totală. Nouă ne convenea, căci era un aliat bun, de minune.

Memoraserăm amplasamentul locuinţei lui Brama şi speram să o găsim uşor. Pongo urma să ne conducă acolo, noi urmând să ne luăm armele pe când Pongo îi observa pe paznici.

Ne-am furişat de-a lungul peretelui de stâncă. Din când în când auzeam paşii paznicilor care patrulau prin vale. Ne opream când vreunul se apropia, odată trebui chiar să ne aplecăm, pentru a nu fi văzuţi. În sfârşit, am ajuns la bungalow-ul lui Brama. În ciuda întunericului l-am recunoscut pe verandă. Discuta ceva încet cu un alt indian.

După câteva minute de observare atentă, Marian mi-a şoptit:

— Mergem prin spatele bungalow-ului şi intrăm pe acolo. Unul din noi să acopere retragerea.

Dacă suntem văzuţi, ajută doar fuga, Atunci va trebuie să ajungem cât mai repede la bungalow-ul nostru şi să ne prefacem că dormim.

— Dar Pongo nu va mai ajunge la bungalow, dacă Brama dă alarma.

— El va şti ce-i de făcut, să fim deci fără grijă. Hai să ne grăbim.

Ne-am furişat în spatele bungalow-ului. Una din micile ferestre era deschisă. Brama părea că se simte în siguranţă, necrezând că vreun prizonier de al lui se va furişa aici ca să-şi ia armele.

— Robert, tu rămâi afară, eu încerc să aduc armele. Sper ca să nu fie nimeni înăuntru, căci altfel este de rău.

Marian aşteaptă câteva minute, ascultând la fereastră. Vocile înfundate de pe verandă răzbăteau până la noi. Nu înţelegeam şi nici nu voiam să-i ascultăm.

Prudent Marian se strecură în încăpere. Văzui aprinzându-şi lanterna sa, pe care din fericire nu o pierduse. Raza de lumină dispăru peste câteva secunde. Cum nu a mai apărut, am înţeles că Marian a intrat în altă cameră. Eu m-am uitat în jur să recunosc împrejurimile.

Tresării. Cam la douăzeci de metri a apărut o umbră ce venea spre mine. Trebuia să fie unul din paznici care patrula prin vale. El păşi de-a lungul peretelui din spatele bungalow-ului. Umbra se apropia tot mai mult. Nu aveam unde să mă ascund. Indianul venea spre mine şi mă vedea oricum.

Repede m-am hotărât şi m-am strecurat în camera. Am rămas aici până ce a trecut paznicul de fereastră şi s-a pierdut în bezna nopţi.

— Ce este Robert, întreabă Marian, încet.

— A trecut un paznic şi a trebuit să mă ascund. Ai găsit armele?

— Încă nu. Am auzit în spate ceva şi ţi-am recunoscut umbra. Armele par să fie în cealaltă cameră. Am rămas la fereastră, pe când Marian dispăru în cealaltă cameră. Nu auzii nimic de acolo.

Cum în faţa camerei era veranda el nu şi putea folosi lanterna, ci s-a orientat pe pipăite în cameră.

Cei doi indieni de pe verandă mai discutau. Minutele treceau greu, mi se păreau o veşnicie iar Marian nu mai venea. Atent, observai că se apropia cineva şi am auzit vocea înceată a lui Marian:

— Ia de la mine câteva din arme, le-am găsit şi pe ale lui Smith şi pe ale profesorului.

Am avut noroc, armele erau puse pe o ladă.

Am luat revolverele mele şi pe cele ale profesorului. Ne-am strecurat afară prin fereastră şi am plecat. Am plecat direct să-l luăm pe Smith. Poate că şi lui îi reuşise ceva.

Nu am ajuns la bungalow-ul tovarăşilor noştri de suferinţă că Marian mă prinse de braţ, oprindu-se:

— Aproape că am uitat, Robert, la noapte părăseşte şi Brama valea, ca să se arate cerşetorilor. Va trebui să aşteptăm până ce va pleca. Poate ia şi câţiva paznici cu el.

— Ar fi bine, am fi stăpânii văii şi l-am putea prinde când s-ar întoarce.

Ce ar fi să punem mâna pe acest Brama?

— Mi-a venit şi mie această idee. Sper că Pongo încă nu i-a neutralizat pe paznici, altfel la plecare Brama şi-ar da seama..

— Să merg până acolo şi să-l previn pe Pongo?

— Da, eu voi veni ulterior cu Smith şi cu profesorul. Ne întâlnim la stânga grotei.

Am plecat în grabă. Pe întuneric putem merge fără teamă de a fi văzut. Când m-am apropiat de peretele opus am devenit mai atent.

M-am oprit şi am încercat să-l văd undeva pe Pongo. Dar nu credeam că voi reuşi căci el era mult prea prudent, pentru al descoperi era un lucru aproape imposibil. Dar speram că mă va vedea el, ceea ce s-a şi întâmplat, brusc a apărut lângă mine, fără să-l pot vedea.

— Masser Bertram aici? Unde Masser Farrow şi tovarăşi? întreabă el.

— Vin şi ei. Ai făcut ceva?

— Nu încă, Pongo vrea atrage afară pe indieni din grotă.

— Încă nu-i putem face KO. Brama va părăsi noaptea asta valea. Dacă nu vede pe paznici, intră la bănuieli.

Pongo a înţeles. Am mers spre stânga să aşteptăm venirea camarazilor noştri. Ajunseseră de vreo cinci minute. Smith ardea de dorinţa de a părăsi valea, cât mai repede, pentru a. Aduce poliţişti şi să-i ridice pe cerşetorii afiaţi la adunare. Marian îi recomandă prudenţă.

— Eu am alt plan Mr. Smith. Brama n-are voie să apară azi în faţa cerşetorilor, ei îl vor aştepta în zadar. Am intenţia să-l capturez pe acest rege al cerşetorilor.

— Ar fi splendid, dar cum vreţi să faceţi aceasta, Mr. Farrow?

— Va fi uşor. Ajunge să pătrundem neobservaţi în grotă.

— Dar acolo sunt paznici pe care dumneavoastră nu vreţi să-i neutralizaţi.

— Îi păcălim noi, Mr. Smith. Îi atragem afară. Pe când ei inspectează împrejurimile grotei noi ne strecurăm rapid înăuntru şi ne ascundem în tuneluri.

— Ah, acum înţeleg Mr. Farrow. Sper să vă reuşească.

— Trebuie să reuşească. Pongo îl va atrage afară la o oarecare distanţă de paznici.

— Pongo face asta, declară încrezător şi pleacă încet.

Noi ne-am furişat pe lângă perete cât mai aproape de grotă. După câţiva paşi, Marian ne-a făcut semn să ne oprim. Aşteptam nerăbdători. Deodată am auzit un zgomot de piatră lovită. Venea din dreapta grotei. La patru metri de noi apăru un paznic, care se opri la intrarea grotei şi se uită în jur. Pe noi nu ne putea vedea. Acum se auzi un nou zgomot. Paznicul strigă ceva şi o luă la dreapta, imediat a venit cel de al doilea paznic care-l urmă. Grăbiţi noi ne-am strecurat în grotă, înainte am mai auzit un zgomot de piatră lovită şi mai departe spre dreapta.

De abia am ajuns înăuntru că şi apăru silueta înaltă a lui Pongo, care se aflase în dreapta intrări în peştera.

În fundul grotei se aprinse o luminiţă mică. Era lanterna lui Marian, care tocmai găsi tunelul care ducea în stâncă. Dispăru acolo fără să spună o vorbă cuiva. L-am urmat imediat. Am mers o bucată de drum prin tunel, apoi deodată Marian se opri ascultând. Auzeam în spate, departe, voci. Paznicii sau întors şi discutau între ei. Credeau că s-a desprins o piatră de pe peretele de stâncă şi a căzut în adânc.

— Trebuie să ajungem cât mai repede la pod, zise Marian încet, numai după ce-l trecem suntem în siguranţă.

Pe Brama îl prindem în grota unde l-am văzut stand cu cerşetorii lui.

Cum şi Pongo avea lanternă drumul a fost bine luminat, ca ziua. Ne simţeam în siguranţă.

După un sfert de oră, de mers, am ajuns la pod. Cunoşteam deja capcana, ştiam în ce parte se va bascula podul. Marian caută şi găsi mecanismul, pe care-l asigură şi păşi primul pe pod. Ajunse cu bine dincolo. Noi l-am urmat unul câte unul. După ce toţi am trecut podul, Pongo a ţinut podul strâns, ca să nu poată bascule, iar Marian aleargă înapoi şi-i scoase din nou siguranţa de la mecanism. Brama nu trebuia să ştie că noi am trecut podul.

Am mers mai departe, după ce Marian se întoarse. Nu am făcut o sută de metri că Marian şi Pongo stinseră brusc lanternele oprindu-se. Am auzit un sunet cunoscut, urmat de un scheunat vesel. Am aprins din nou lanternele şi l-am văzut pe credinciosul nostru Maha. Ne-a sărit în braţe plin de bucurie. S-a rătăcit prin tunele, fără să găsească vreo ieşire. Probabil că ne-a căutat urmele.

Avându-l pe Maha cu noi ne simţeam şi noi mai în siguranţă. Câteva minute mai târziu am ajuns la grota unde l-am văzut pe Brama, aici voim noi să-l aşteptăm.

V
BRAMA REGELE CERŞETORILOR

AM CERCETAT GROTA CU MARE ATENŢIE. Aici nu se vedea nimic, acest lucru se vedea şi din comportarea lui Maha, care era foarte liniştit.

— Înainte de miezul nopţii Brama nu va veni aici, spuse Marian, aşteptăm până atunci. Cum nu ştim câţi oameni îl vor însoţi, ne putem aştepta la minimum opt. De aceea, Pongo îl va prelua pe Brama, ca să nu scape. Iar noi vom păzi toate ieşirile din grotă şi să închidem intrarea, după ce au intrat. Pentru lumină ne ajung lanternele.

— Cred că aici vor face un scurt popas Mr. Farrow, spuse Smith, vedeţi mai sunt destule lemne de foc. Dacă ei aşteaptă aici până vine Brama să-şi joace rolul, este în avantajul nostru.

— Aici aveţi dreptate, dar nu ştiu dacă vor rămâne aici, deci trebuie să ne pregătim. Este posibil să luptăm cu indienii care sunt nişte fanatici şi sunt în stare de orice sacrificiu pentru Brama. Eu însă aş vrea să evit vărsarea de sânge.

— Masser trebuie linişte, Pongo crede că indian vine. Şi Maha e neliniştit, şopti Pongo. Maha cu părul pe spate zburlit stătea în faţa intrării. Se apropiau deci duşmani.

— Repede, ocupaţi ieşirile, comandă Marian.

Ne-am dus repede la locurile noastre. Am stins lanternele. În grotă domnea o beznă totală.

Am auzit paşi apropiindu-se şi voci încete. După paşi erau patru indieni. Cu aceştia terminăm repede. La început a apărut o lumină, apoi indieni care ţineau o făclie în mână, ei păreau că se simt în deplină siguranţă. Brama păşi în centrul grotei şi dădu un ordin indienilor care-l însoţeau, aceştia au adus imediat lemne şi au făcut focul. Brama voia deci să aştepte în grotă. Nu se mai aşează pe stânca mai înaltă şi se aşează cu ai săi la foc. Aceştia tăceau, se uitau la flăcări şi păreau că aşteaptă un cuvânt de la Brama. Dar el nu scoase nici o vorbă. Tăcea.

L-am văzut pe Marian înaintând încet şi făcându-ne semn să-l urmăm. Ţineam armele îndreptate spre indieni care nu se aşteptau la nimic rău. I-a speriat comanda lui Marian:

— Stai, cine mişcă va fi împuşcat!

Indienii se uitau la noi ca şi cum am fi fost stafii. Doar Brama rămase liniştit şi părea că ne zâmbeşte, cel puţin mie aşa mi s-a părut.

Marian se apropie de Brama şi-i declară:

— Brama eşti prizonierul meu şi te acuz de privare de libertate.

— Străinii s-au eliberat. Brama nu poate schimba nimic. Brama a fost bun cu străinii şi i-am tratat ca pe oaspeţii mei.

— Asta nu-i o scuză, izbucni Smith. Eşti prizonierul meu Brama, eu ştiu ce ai făcut tu, aici în munţi. Aţi vrut să vă revoltaţi contra străinilor.

Brama dădu din cap şi zâmbi din nou. Se uită în foc şi părea să cugete.

Pongo între timp i-a legat pe cei trei însoţitori ai lui Brama şi aştepta un semn, să procedeze şi cu acesta la fel. Acesta ridică deodată capul şi zise:

— Brama vrea să vorbească singur cu străinii.

Smith voi să izbucnească din nou, dar Marian îl linişti. La un semn al lui cei trei paznici au fost duşi de acolo, aşa că nu ne puteau auzi discuţia cu Brama. Brama mai tăcu un timp după care ne spuse cu o voce înceată:

— Omul alb de la poliţie numit Smith gândeşte că Brama şi-a adunat oamenii ca să-i aţâţe contra străinilor. Acest lucru nu este adevărat. Brama voia contrariul şi-a liniştit pe oamenii care au venit aici.

— Vrei doar să te justifici, Brama, strigă Smith. Poţi spune multe. De ce am fost atacaţi în grota diavolului? Aceşti oameni te-au auzit vorbind de o răscoală.

— Brama nu a vorbit de o răscoală ci doar a profeţit libertatea membrilor breslei şi acum să nu se întreprindă nimic.

— Ne-ai ameninţat cu moartea dacă am fi părăsit valea.

— Această ameninţare nu s-ar fi pus în practică.

— Asta o spui acum, Brama doar ca să te aperi. Eu nu te cred.

— Dacă Brama va fi luat prizonier, toţi indieni se vor ridica, atunci va fi răscoală şi Brama o poate împiedeca.

— Aici poate avea dreptate. Dar puteam îndrăzni să-l eliberăm? Pe noi nu ne interesa activitatea lui, voiam doar să explorăm grota şi să-l găsim pe Mr. Smith. Ne-a reuşit ambele. Ce avea de gând Mr. Smith să facă cu el pe noi nu ne interesa. Smith observă că avertismentul lui Brama era serios şi vorbi pe alt ton.

— Ce ai face dacă ţi-am da drumul Brama?

— Brama şi-ar linişti adepţii şi i-ar trimite de aici. Brama ştie că va fi greu. Un indian, aţâţă breasla cerşetorilor şi luptă contra lui Brama. El vrea luptă.

— Cine-i acesta Brama întreabă Smith.

— Sun Goldi în Nidnapur.

— Sun Goldi negustorul?

— Da, el îi este duşman lui Brama, el vrea să nimicească pe toţi albii. Brama nu vrea lupta, dar Sun Goldi o vrea. El vrea puterea.

— Hm şi cum să-i dovedesc că are asemenea intenţii?

— Sun Goldi este un contrabandist, veţi găsi dovezile în casa lui. Arestează-l, străinule şi va fi linişte în ţară.

— Şi ce va fi în noaptea asta la adunare?

— Brama va vorbi fraţilor săi şi alibi vor putea să-l asculte. Brama le va dovedi că el vrea pace. Marian şi cu mine ascultam în tăcere ne vrând să ne amestecăm. Smith ni se adresă şi ne-a cerut părerea. Marian ridică din umeri.

— Nu vă putem da nici un sfat, Mr. Smith, nu avem voie să intervenim. Eu şi prietenul meu renunţăm la acuzaţia de privare de libertate.

— Dar de ce am fost reţinuţi şi trebuia să dispărem? întreabă Mr. Smith din nou.

— Grota diavolului nu trebuia trădată, de aceea a dispărut primul alb, pe care-l numiţi profesor.

— Şi eu?

— Pentru că străinul care a vrut să întreprindă ceva contra breslei cerşetorilor. Sun Goldi i-a tocmit pe Dumi şi Kalma ei au lucrat la ordinul său. Brama nu a vrut aceasta.

— Chiar nu ştiu ce să fac, spuse Smith, eu… Se opri speriat. Brama sări în sus şi mai înainte ca să poată fi oprit a dispărut în cea mai apropiată galerie. Maha se repezi după el dar Brama trebuie că a găsit o ascunzătoare bună, căci dispăruse fără urmă. Maha i-a găsit ascunzătoarea, dar Brama nu mai era acolo. Să-l urmărim acum nu avea nici un sens.

Ne-am ocupat de cei trei indieni şi am avut o mare surpriză. Unul din ei înfricoşat rău de tot, voia să spună adevărul dacă-i promiteam libertatea. Bertram i-a dat promisiunea.

Se dovedi că nu există o breaslă a cerşetorilor. Cei care se adunau aici erau contrabandişti din toate colţurile Indiei. Brama era şeful. El se arăta mereu ca un preot blând şi bun. Cum breasla a căzut în bănuială că ar exista un complot, Brama se temea că breasla de contrabandişti va fi demascată. De aceea l-a răpit pe Smith, scăpând de un adversar periculos. Nu a ucis însă pe nimeni, ca la rândul său să nu aibă aceeaşi soartă. Cum galeriile de jos ale grotei diavolului serveau la întrunirile secrete, vizitatorii prea îndrăzneţi trebuiau să dispară.

Smith înjură cu năduf auzind adevărul. Acum voia să ajungă urgent la Nidnapur, să-i raporteze şefului său. Pentru desfiinţarea breslei era nevoie de armată.

— Nu cred că-i necesar zise Marian. Zâmbind. Brama a avertizat deja banda şi am ajunge prea târziu. Mâine în Nidnapur nu va fi nici un cerşetor şi nici un contrabandist.

— Atunci să ne grăbim. Luăm prizonierii şi ne întoarcem la Nidnapur.

— De acord, spuse Marian. Dar nu are rost să-i luăm pe prizonieri cu noi. Îi lăsăm aici şi-i luăm mai târziu.

— Bine, prizonieri numai ne-ar încurca. Vom merge pe drumul pe care a venit Pongo al dumneavoastră.

Am mers fără oprire şi am ajuns iar în grota dracului. Smith mergea înainte. Voia să-i prindă pe cei doi paznici ai grotei. Dar aceştia dispăruseră, o dovadă că şi ei fuseseră avertizaţi.

— Pe acest Sun Goldi trebuie să-l arestăm imediat, zise Smith după ce am ajuns la drumul spre Nidnapur, a fost bine că Brama ni l-a trădat.

Marian râse.

— Credeţi în asta, Mr. Smith? Sun Goldi este la fel de nevinovat ca dumneavoastră, iar povestea cu conspiraţia este o prostie, e clar.

— Smith trebui să accepte că a fost păcălit de Brama.

Era ora două noaptea când am ajuns la Nidnapur.

Smith îl trezi pe şeful său şi-i dădu acestuia un raport amănunţit. Şeful său sună la Calcutta şi ceru întăriri, care îi fură aprobate. Dar până la sosirea acestora trebuiau să treacă ore. Până atunci, Brama şi acoliţii lui vor fi dispărut de mult peste munţi şi văi. Neavând ca face noi am mers la un local. Mă temeam că Brama îşi va aţâţa nenumăraţii adepţi şi se va ajunge la lupte cu poliţia. Marian însa râse, spunând că Brama poate fi bucuros că a dispărut cu acoliţii lui.

A doua zi dimineaţa străzile oraşului erau aproape pustii. Nici un cerşetor.

— Crezi că-l vom mai vedea vreodată pe Brama, Mariane? îl întrebai, văzând cum îmi zâmbeşte.

— Poate. Mi-a venit o idee bună şi vreau să i-o spun lui Smith. A suferit destul şi el trebuie să fie cel ce va găsi ascunzătoarea lui Brama.

— Crezi că Brama se mai afla în vale?

— Nu, asta ar fi cea mai mare prostie. Ascunzătoarea lui Brama o vom afla probabil de la Sun Goldi.

— Negustorul pe care-l tot acuza Brama?

— Exact, Robert. Cred că cei doi sunt duşmani, poate foşti concurenţi altfel Brama nu l-ar fi acuzat. Dacă-i spun lui Sun Goldi ce a afirmat Brama despre el, ne va da poate nişte indicaţii, pentru ca noi, vreau să zic poliţia, să pună mâna pe tip.

— Asta da idee bună, cred că va merge. Când vrei să vorbeşti cu Smith?

— Acum. Probabil că câţiva poliţişti sunt pe cale să se informeze despre breasla cerşetorilor. La poliţie am aflat că şi Smith era plecat. Voia să-i aducă pe indienii prinşi în grotă. Marian zâmbii. Mai târziu îmi spuse că, după părerea lui, Smith nu va mai găsi pe nimeni. Aşa a şi fost.

Îl căutarăm pe negustorul Sun Goldi. Acesta a fost foarte mirat când noi i-am spus în faţă, că el l-ar cunoaşte pa Brama contrabandistul. A vrut la început să nege, dar după ce Marian îl asigură că nu-l va trăda, recunoscu că-l cunoaşte pe Brama şi că şi el fusese contrabandist. De ani de zile însă. Lucra cinstit. Fu foarte furios, când a auzit ce învinuiri îi adusese Brama.

— Tipul trebuie desfiinţat, domnilor! strigă el. Dacă mă asiguraţi că numele meu nu va fi pomenit, pot să vă dau un sfat bun. Dacă Brama va fi arestat, se dizolvă şi breasla contrabandiştilor.

Marian îi făcu pe plac. Apoi aflarăm următoarele:

În afara localităţii un indian bogat avea posesiuni. Acesta era Brama. Cum numai cei iniţiaţi îl cunoşteau putea liniştit juca rolul de om cinstit. Îi mulţumirăm lui Sun Goldi şi-i promiserăm să nu-i pomenim numele.

Apoi pornirăm la drum să-l căutăm pe Brama.

Acesta purta acolo numele de Tobota.

Îl lăsarăm Maha în local dar am regretat mai târziu, căci el ar fi putut urgent da de urma lui Brama, dacă tipul ar fi încercat să scape. Dar Pongo ar fi putut aduce ascuns oricând.

Am ajuns la posesiunile indianului. Ne-au întâmpinat doi culi, care ne spuseră că Tobota, stăpânul lor, nu era acasă.

— Tobota plecat, Sahib, zise un culi.

— Trebuie să vorbim neapărat cu el, îi explică Marian, e vorba de… marfă.

Marian nu se dădu bătut. Îl dădu la o parte şi intră în proprietate. Merse spre bungalow-ul mare. Unul din indieni îl urmă. Văzui cum celălalt se îndepărta pe furiş şi dispăru după casă. Îl făcui atent pe prietenul meu. Ne furişarăm după casă şi văzurăm cum culi a dispărut într-un hambar mare. Fără să ne ocupăm de primul culi, ne repezirăm la uşa

hambarului, dar am găsit-o închisă. Orice încercare de a o deschide a fost zadarnică. Culi a vrut să ne împiedice dar Marian deveni brutal şi-i arătă arma. Speriat omul se retrase.

Păşirăm prudent spre fereastra deschisă. Dar înainte de a ajunge acolo se întâmplă ceva ce ne miră mult. Deodată apăru Maha, care cu o săritură elegantă dispăru prin fereastră în hambar. În clipa următoare am auzit un strigăt apoi fu iar linişte.

Uşa hambarului se deschise dinăuntru şi culi fugi afară fără să se uite în jur, înspre casă. De acolo năvăliră mai mulţi indieni, urlând, spre noi. Am fost obligaţi să scoatem armele.

Cum nu se lăsară impresionaţi, Marian trase câteva focuri de avertizare. Tipii preferară să dispară rapid.

Intrarăm în hambar. Pe pământ era lungit un indian, deasupra lui stătea Maha. Marian îi lumină faţa. Era Brama.

Îl legarăm. Când am terminat apărură câţiva poliţişti alertaţi de împuşcături. Fură speriaţi când îl văzură legat la pământ pe bogatul Tobota. Acesta ceru pe un ton energic să fie eliberat şi ne acuză că l-am atacat. Poliţiştii care ne văzuseră cu o zi înainte la sediul lor nu ştiau ce să facă. Voiau să fie de partea lui Tobota, dar Marian le explică că omul e prizonierul său şi-l va împuşca pe oricine va încerca să-l elibereze. Acest drept, Marian nu-l avea şi nici n-ar fi făcut-o, dar vorbele sale avură efect.

Agenţii se sfătuiră şi conveniră să trimită un mesager la sediu ca să vină un comisar, Marian îşi dădu consimţământul.

Peste o jumătate de oră veni maşina poliţiei. Comisarul Karbes fu foarte mirat, auzind că Tobota e Brama. Cum de faţă era şi Smith, revenit între timp la sediul poliţiei şi acesta adeveri că e vorba de Brama, care-l ţinuse prizonier atâta timp, indianul fu dus la sediu. Noi plecarăm cu maşina, pe când comisarul percheziţiona casa lui Brama. Captura fu bogată. Tobota era într-adevăr regele contrabandiştilor şi trăia în Nidnapur ca om cinstit, chipurile. Servitorii săi erau toţi contrabandişti. La urmă Tobota recunoscu totul.

Aşa a fost rezolvat misterul grotei diavolului şi ne puturăm întoarce la Calcutta mulţumiţi. O făcurăm în aceeaşi zi, căci voiam să părăsim oraşul.

Dimineaţa următoare o pornirăm. Mergeam de-a lungul coastei de est a Indiei. Marian voia înainte de a ne întoarce în patrie să vizităm încă o dată Ceylonul şi mai târziu Bombay.

Sfârşitul volumului: **BREASLA CERŞETORILOR.**

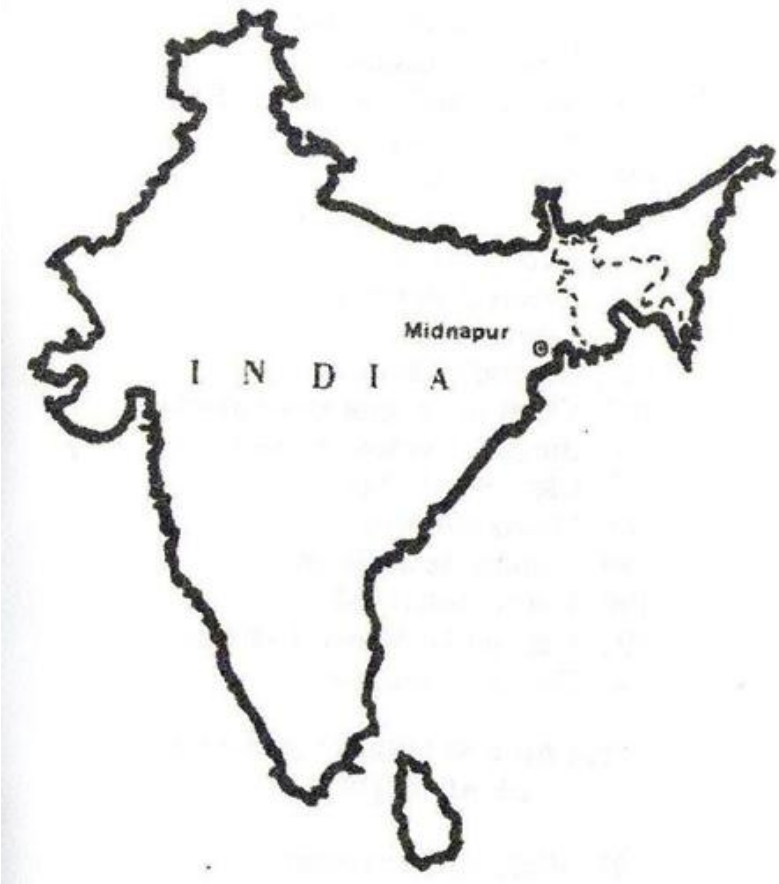

În numărul următor:

VÂNĂTORII DE OAMENI

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro